

er de Herrers Fejl, hvis de ikke kan det, thi det er gennem Lønkamp, en rimelig Fortjeneste skal erobres.

Man skal ikke staa og se misundeligt paa Kapitalen, fordi ogsaa den har Fortjeneste, thi hvis den ikke faar det, er det overhovedet umuligt at udvide Produktionen. Produktionens Rationalisering og Udvidelse kræver Driftskapital, og vil man ikke gaa over til den socialistiske Stat — og Vorherre bevare mig for nogen Sinde at opleve at skulle ind i det Slaveri —, maa man altsaa staa paa Kapitalismens Grundlag, og den behøver Kapital, den behøver Privatkapital. De Herrers skal aldeles ikke være bange for, at Kapitalisterne, selv om vi forudsætter, at de lever meget flot — hvad de nu ingenlunde alle sammen gør, men nogen gør det naturligvis —, skal spise for meget op af Kapitalen, for der er et gammelt Ord, som siger, at man kan ikke mere end spise sig mæt. Selv om Kapitalisterne spiser sig mætte i stuede Kanariefugletunger, kan de altsaa ikke mere end spise sig mætte, og den Kapital, der gaar med hertil, er aldeles forsvindende. Det er et ganske latterligt Beløb at anføre i Forhold til den Kapital, som bliver anvendt til Udvidelse og Rationalisering af Produktionen, og som er det, som de Herrers og jeg og alle mulige andre Mennesker, der ikke netop er Kuponklippere — dem er der saa faa af, at der ikke er Grund til at tage noget som helst Hensyn til dem eller snakke om dem —, lever af.

Den ærede Ordfører er meget haard mod Producenterne; han kan ikke lide, at de Mennesker tjener noget. Jeg kan huske, at for en Tid siden var det ærede Medlem ogsaa efter dem. Det ærede Medlem har rigtigt set, hvad Anskuelsesundervisning betyder, og han holder af undertiden at illustrere sine Foredrag ved at fremvise Ting, der anskueliggør dem. Ved den Lejlighed, jeg tænker paa — jeg mindes ikke, hvad det var for et Lovforslag, der var til Behandling, men det er ikke saa længe siden —, havde det ærede Medlem et Apparat med sig, som han ikke uden Ret sagde lignede et Marterinstrument. Det var en Opfindelse, som en Mand havde gjort, til at lave Papirbriketter med, en Slags stor Knibtang, som kostede 2½ eller 3 Kroner eller saadant noget lignende, og det ærede Medlem korsede sig over, at disse to Stykker Brænde med en Hampesele imellem og en Smule Udskæring skulde koste saa meget. Naa, jeg sad og tænkte mit ved det, men man vil jo ikke altid tage Ordet, og jeg lod det

passere. Nu, da det ærede Medlem igen har været haard ved Producenterne, kan jeg dog ikke lade være med at mindes denne Genstand, dette Marterinstrument. Der sidder altsaa en Mand, som har hittet paa den, maaske brugt megen Tid til at spekulere den ud. Saa har han udtaget Patent paa den — jeg tror, det ærede Medlem sagde, den var patenteret (Afbrydelse), det er rigtigt; det koster ogsaa noget. Saa har han faaet den lavet, og han maa jo i det mindste lave nogle Hundrede Stykker for at faa den frem paa Markedet — det er dog en stor Risiko, thi sæt, at ingen Mennesker vil købe Apparatet, og sæt, at der bliver gjort en bedre Opfindelse paa dette Omraade, saa sidder han der med alt, hvad han har produceret, og hans Indtægt er kun det lidet, han hidtil har solgt. Naar man gør den Forretning op, er det et stort Spørgsmaal, om man virkelig kan sige, at de 3 Kr., eller hvad det nu var, han tog for Marterinstrumentet, er for meget. Det Menneske løber jo dog en Risiko. Og jeg tænkte videre. Jeg tænkte: Det er dog underligt med det ærede Medlem fra Horsens; han er saa ond ved disse Producenter, han tænker ikke paa, at han dog ogsaa selv er Producent. Det ærede Medlem producerer Taler og Arbejde her i Tinget, og han producerer somme Tider de samme Taler, somme Tider nogle andre i sine Generalkorrespondancer. Der er mange, som vil sige om det ærede Medlem, at han er et Marterinstrument, men som alligevel ikke finder paa at nægte ham en Kendelse for det Arbejde, han udfører. Det er nu saa godt, som han kan gøre det, og han mener, at en Arbejder er sin Løn værd. Det maa man ogsaa sige, han er. Jeg har aldrig tænkt over, at det ærede Medlem ikke fortjente den Løn, han faar for, hvad han producerer. Men han maa dog erindre, at ogsaa andre end netop han skal leve, og han maa i det hele huske paa, at vi er dog alle sammen ikke alene Konsumenter, men ogsaa Producenter.

Den ærede Ordfører sluttede med at sige, at naar man vilde kontrolere Produktionen, naar man vilde have Produktionen i Statens Hænder, saa var det udelukkende for Konsumenternes Skyld. Men det ærede Medlem maa dog erindre, at alle disse Konsumenter er ogsaa Producenter, i hvert Fald saa længe de skal leve som frie Mænd. Først naar Staten faar Haanden i Nakken paa dem og siger: du skal arbejde dér og dér, saaledes som jeg vil, ikke saaledes som du vil, først da